

Autor: Václav Jan

Dne 4. června 1942 zemřel v nemocnici na Bulovce, za ne zcela objasněných okolností, zastupující říšský protektor Reinhard Heydrich. Jeho smrt vítězové neváhají slavit o týden dříve, v rámci glorifikace zpackaného atentátu v libeňské zatáčce. Z toho si česká popkulturní historie udělala jednu z nevděčnějších legend.

Při slavnostních projevech politiků, při kladení věnců, ve filmových rekonstrukcích, vzpomínkách i odborných textech hojně zní slova, která v jiných kontextech zpravidla dnes mnoho neslyšíme: vlast, vlastenectví, národ, hrdinství, oběť. Samozvané elity, které se během květnových válečných apoteóz rády pochlubí silným slovníkem, po skončeném aktu tyto sebevědomě a pronárodně znějící výrazy zase spolehlivě zapomenou a vrátí se ke své každodenní agendě, jejímž obsahem je multikulturalismus, sjednocování, relativismus a internacionalismus. Slova jako národ, vlast nebo boj jim zase začnou připadat podezřelá, znepokojujivá, s nádechem extremismu a radikalismu, a ti, kdo je budou používat, sklídí nikoli potlesk a zájem televizních kamer, ale spíše pozornost tajných služeb a neziskových udavačů.

Začátkem a koncem května bývá kromě pylu ještě něco zvláštního ve vzduchu; najednou – na chvíli – víme, co je vlastizrada, národní čest, kolaborace. Na chvíli souzní v jakémsi náznaku národního sebeuvědomění i ti lhostejnější z nás. Tuto náladu lze vyvolávat pouze ve vymezeném čase a prostoru, jako speciálně povolenou výjimku. Podobné je to i v jiných evropských zemích. Oslavy porážky fašismu a ocenění odporu toho či onoho statečného

národa vstoupí jako cosi z jiného světa do dravého proudu všeobecné výchovy lidí k rezignaci na svou identitu, tu národní v první řadě. Němci jsou výjimka, ti pravidelně oslavují přímo svoji vlastní porážku. A lecjaký textový program – a speciálně v Německu jsou citlivé – při souběžném použití slov *vlast* a *otčina* vydá vážné varování, že takto pojatý článek bude mít zřejmě nevhodné emotivní zabarvení s možným rizikem přesahu k odkazům na nacistickou minulost.

Nacionalismus je zkrátka povolen jedině v případě hagiografie vítězství antinacionalismu v Evropě.

Jádrem pudla je samozřejmě to, že nejde o žádný nacionalismus, ale jen o bezobsažné žvanění pseudoelit. Jakmile vyzdvihnou činy statečných předků, jimiž byla spasena existence českého národa, vymění kravatu, odletí do Bruselu a tam okamžitě zase začnou usilovat, ať už svou aktivitou nebo svou nečinností, o likvidaci nejen českého, ale všech evropských národů. Dost možná jim to v rámci jejich politického myšlení už ani nepřijde divné. Dnes kladou věnce k památníkům hrdinů, kteří zemřeli pro národ a jeho budoucnost, a od zítřka zase každým svým činem, slovem, zvednutím ruky, za které budou královsky zaplacení, popřou budoucnost tohoto národa, ba dokonce samotnou existenci jakéhokoli národa. Rozhodně aspoň v tom smyslu, v jakém národ vnímali ti, které vzývají jako bojovníky proti nacismu.

Stalin, když šlo do tuhého, taky hnal vojáky do boje ve jménu vlasti, národa a Boha, protože věděl, že ve jménu bolševického internacionalismu by své životy tak ochotně nepokládali. 1] Přitom to ovšem s národem, Bohem a vlastní myslel zhruba stejně upřímně jako naši politici. Tito politici ale vedle neupřímné oslavy národních hrdinů především velmi upřímně a radostně slaví porážku myšlenky, jejíž síla zastavila hrozbu celoevropské proletářské revoluce, která byla po první světové válce na spadnutí. Tato myšlenka a režim, jenž jí vnesl do politické praxe, budou tedy navěky nenáviděny všemi duchovními sirotky této nevydařené revoluce – levičáky, liberály, globalisty, internacionalisty a rovnostáři všeho druhu. Ti ale při antinacistických poutích neváhají používat posvátné výrazy, na jejichž obsahovém odmítnutí, negaci a likvidaci je jimi reprezentovaný režim *de facto* založen. Vždyť už jen ctít svou vlastní identitu, trvat na ní, definovat jí a vymezovat se k ní, je oficiálně označováno jako extremismus. 2] Pouhá snaha identifikovat se se svým národem a jeho minulostí, být uvědomělým Čechem, Němcem nebo Francouzem, je zcela oficiálně diagnostikována jako zločinné spolčení. Lidé, kteří reprezentují, vytvářejí či podporují tento režim, a nestydí se přitom klást věnce a zviditelňovat se na památce těch, kteří za národ položili život, nejen zneužívají památku padlých, ve skutečnosti tyto hrdiny tím nejhrubějším způsobem urážejí.

Heydrich a spol. viděli budoucnost českého národa v rozpuštění jeho „lepší“ části v rodině národa německého, v rámci silné budoucí říše. 3] Eliminace „horších“ prvků k tomu z hlediska nacistického světonázoru tak nějak automaticky patřila a netýkala se ostatně jen českého, ale v jisté míře i samotného německého národa. To jsou fakta o nacistickém programu, která platí bez ohledu na smutnou angažovanost české historiografie, která raději straší tím, co údajně řekl o budoucnosti Čechů ten který nacističtí někde u piva. 4] Jestliže libovolně a bez kontextu sestavíme vhodně vybrané věty, které někdo někde údajně pronesl, a ignorujeme

fakta, pak si samozřejmě snadno vytvoříme vlastní obrázek jakékoli historické etapy podle vlastního gusta. Zejména mluvíme-li o době, kdy lidé ještě nebyli zvyklí vyjadřovat se v mantinelech politické korektnosti.

Rovněž dnes, dle **panevropských plánů**, má být český národ rozpuštěn ve větším celku. Na čem jiném pracují, kam jinam vedou národ dnešní *vůdci*, zejména ti skuteční, nevolení? Jejich kolaborace je možná méně nápadná, jejich snaha zničit národ je realizována plíživě, pod nánosem lží, vzdálená nacistické přímočarosti, ale určitě povede k následkům děsivějším a neodvratnějším.

Budeme-li akceptovat myšlenku, že český národ bude vždy nutně součástí něčeho většího, pak jde nepochybně především o to, čím bude ve své podstatě ono *větší!* Jaké hodnoty v takovém celku budou dominovat, na jakých východiscích a ideálech bude taková společnost založena.

Pro nacisty byl národ alfou a omegou, předmětem veškeré péče. Pokud usoudili, že zdravé jádro českého národa je potenciálně způsobilé stát se nikoli nějakým satelitem Třetí říše, ale může být přímo včleněno do tělesa německého národa, bylo to vyjádřením jejich mimořádné důvěry v možnosti českého národa, což je asi vzhledem k nacistické obecně protislovanské rétorice pro mnohé překvapující. Protože budoucnost organismu, který je někomu smyslem veškerého snažení, neohrozí ničím, co považuje v jakémkoli směru za potenciální bezpečnostní nebo kvalitativní problém. Němci proto také věděli, že chtějí-li začlenit Čechy do Říše jako platné členy souručenství, musí tento proces proběhnout dobrovolně, postupně, citlivě a pomalu.

Dnešní politici by roztavení Čechů v tavícím kotlíku nového evropského lidu rádi zvládli mnohem rychleji, jsou stále netrpělivější, a mají na to také lepší a modernější nástroje, sofistikovanější propagandu, méně skrupulí, větší fanatismus, propracovanější manipulaci a především všeobsažné mocenské nástroje. Nemají navíc ideály a jistou naivitu hitlerovského romantismu, a nemají tak žádná morální omezení.

Nacisté si uvědomovali, že násilné poněmčení by znamenalo zasadit si „veš do kožichu“. Věděli, že má-li být taková zásadní proměna národa, jeho faktická likvidace, provedena úspěšně, bude to trvat dlouho. Hitler osobně odhadoval dobu nutnou k úplnému rozpuštění Čechů do německé krve (tzv. *regermanizace*, tedy *zpětné poněmčení*) na sto let. 5] Jak bude vypadat český národ sto let po zahájení odnárodňovacího procesu dnešními vládci, datujícího se zhruba vstupem do EU, raději nevědět. Někdo by řekl, že je to otázka dobrovolnosti. V tom případě: nakolik dobrovolný je plánovaný proces rozpouštění Čechů v rodině sjednoceného panevropského lidu?

V případě vítězství Třetí říše bychom se časem považovali za Němce a mluvili německy. Byl by to faktický konec českého národa a národních dějin. Ale jistě bychom si byli vědomi své specifické historie a byli na ní hrdí, stejně jako třeba Bavoři nebo Švábové. Etnicky, kulturně a civilizačně bychom se poznávali – v podstatných rysech biologického a duchovního ukotvení člověka bychom to stále byli my. Zkusme si představit svět budoucnosti z perspektivy vývoje,

jak ho narýsovali vítězové války. I kdyby lidé, které tady potkáme, náhodou ještě mluvili česky, a říkali si Češi, etnicky, kulturně, civilizačně je nepoznáme. Budou to cizinci. Jejich povědomí o skutečných českých dějinách bude jen mlhou dávných legend zapomenutých civilizací. Dost možná tu bude poušť, civilizačně, materiálně i duchovně. Česko podobné Blízkému Východu. Nebo severní Africe.

Nacisté, a zejména Heydrich byl v tomto směru velmi progresivní, motivovali Čechy formálním zrovnoprávněním Čechů s Němci a vyrovnáním veškerých platů, dávek, dovolených a dalších sociálních výhod. To bylo v rámci okupované Evropy naprostou výjimkou. Toto opatření provedli takřka ze dne na den. Dnes máme za sebou třicet let demokratického kapitalismu a rovnostářských hesel EU. Ve skutečnosti zůstáváme tzv. montovnou Německa, ale za těch třicet let hlazení, povzbuzování a konejšivých slůvek od západního souseda a jím ovládaných a placených evropských struktur jsme se nedostali výš než na třetinu německých platů, při stejných cenách. A ve skutečnosti nikdo ani nemá zájem na tom něco měnit.

Svět v dalších stoletích vlády globálních kapitalistů a multikulturních neomarxistů nepochybně utone v propastných sociálních rozdílech, úzká elita si přivlastní celou planetu a vzdálenost mezi ní a zotročeným zbytkem populace bude kosmická. Doslova, protože elity pravděpodobně přesídlí v rámci útěku před lůzou do vesmíru a Zemi budou jen drancovat. Na této Zemi bude přežívat masa světlehnědých otroků, kteří již zapomněli na minulost svých národů, ras, na své bohy, hodnoty a touhy.

A pravděpodobně se na kdysi českém území nebude mluvit ani tou dnešní esemeskovou, anglicizovanou, znásilněnou češtinou. Už dnes svět přechází na jednotící bázi angličtiny a národní jazyky jsou jen jakýmsi regionálním nářečím. Globalizace s anglosaskými kořeny si žádá jeden jazyk, stejně jako by si ho žádala německá Evropa. Jestliže němčina by pravděpodobně nesla potenciál kulturnosti, výkonnosti, spořádanosti, jakož i existenciální hloubku a poctivou filozofičnost svého kulturního kořene, angličtina je dnes a bude do budoucna stále výrazněji primitivním prostředkem mezinárodního obchodu, multikulturního vymývání mozků, a nástrojem hollywoodizace post-kulturní apokalypsy dnešního světa. Ale vyhráno nemá ani angličtina. Jedině stroj času by nám umožnil zjistit, jaký jazyk ovládne Evropu: angličtina, čínština, ruština nebo arabština? Anebo nějaký úplně nový jazykový vynález sociálních experimentátorů? Nejabsurdnější bude, jestliže budou „Češi“ nakonec přece jen mluvit německy, ale spolu s „Němci“ budou žít v civilizačním módu, který jim bude velet pětkrát denně vzývat Alláha.

Ale ať už budeme mluvit jakkoli, ať si budeme říkat Němci, Češi, Evropané nebo ještě nějak jinak, každopádně to s největší pravděpodobností prostě *nebudeme my*. Ve městech s názvy Praha, Mnichov nebo Londýn budou žít třeba Češi, Němci nebo Angličané – podle občanky. Ale ve skutečnosti budou mít s těmito národy společného asi tolik, co dnešní Řekové s antickými Helény. 6]

Jinými slovy, když už se údajně musíme nechat někým zvalcovat, nebylo by bývalo lepší rozplynout se ve světě, z něhož kulturně, civilizačně a rasově stejně pocházíme, než ve světě

zcela cizím, k nám nepřátelském a lhostejném? V primitivním světě západního materialismu, s jeho nenávisť k střeoevropskému tradicionalismu a jeho ambicím a schopnostem, který byl ostatně příčinou obou světových válek, a tedy i tragického vývoje českého národa v hlušině komunistické a liberální dějinné etapy? Nebo v některé z neevropských civilizací, které si náš kontinent podmaní s přirozeností, s jakou se z milosti dobíjí smrtelně nemocné zvíře?

Faktem je, že vývoj dnešní Evropy *neodvratně* směřuje k tomu, že z jakéhokoli přetrvávajícího vědomí národního ukotvení se při konečném vyrabování obsahu stane jen prázdný formalismus, jen schránka, libovolně naplnitelná jakoukoli masou lidí, kterých bude zrovna dost, a budou nejdravější. Nebudou vůbec tušit, co znamenalo kdysi být Čechem nebo Němcem, a bude jim to jedno. Liberálové jsou bytostně přesvědčeni, že takový svět bude lepší, než ten náš. Prý pak nebudou války. Skutečnost, že války jsou permanentně zejména tam, odkud přicházejí naši náhradníci, tuto tezi poněkud zpochybňuje. Argument, že evropský duch tyto lidi nějak ukázní, je pozoruhodný zejména tím, kdo ho používá; jsou to zpravidla titíž lidé, kteří duch evropanství programově potírají a nově příchozí povzbuzují, aby navzdory předsudkům a stereotypům staré Evropy neváhali náš kontinent důkladně obohatit svou kulturou, náboženstvím a civilizačními projevy.

Ovšemže na porážce fašismu a zejména nacismu staví současný režim prakticky veškerou svou legitimitu a ideové ukotvení. A na jejich každoroční májové dožínky většina lidí ráda naskakuje, protože právě ze symbolů, jako je heydrichiáda, čerpá ta ještě ne zcela lhostejná část národa zbytky národního sebevědomí. A tak každoročně posloucháme oslavné tirády nad tím, jaké vítězství jsme utrpěli, když jsme unikli nebezpečí, že budeme převychováni, přenárodněni a postupně včleněni do společnosti, která vyznávala (alespoň oficiálně) ctnost, morálku, zdraví, čest, sebevědomí, sounáležitost, národ, vysokou kulturu, Nietzscheho a Richarda Wagnera. Bohužel jsou to tirády exponentů systému, který sní o tom, že budeme převychováni, přenárodněni a postupně včleněni do společnosti, která bude vyznávat materialismus, egoismus, lichvu, zisk, zvrácenost, dekadenci, zbabělost, násilí, odnárodněni, Marxe a Pussy Riot.

Pokud už se musíme rozpustit ve vyšším celku, je nutno si klást otázku, jak by měl takový vyšší celek vypadat, aby nám umožnil zachovat si co nejvíce z těch podstatných rysů vlastní identity, tedy ty stěžejní hodnoty, které máme na mysli, hovoříce *nezištně* slovy jako národ či vlast. Z tohoto pohledu by asi bývalo bylo přirozenější rozplynout se v celku, jehož jsme beztak již staletí byli mentální součástí, který nás v ryzí podstatě i ve vnějších znacích spoluutvářel a my spoluutvářeli jej, než se nyní rozplynout ve společnosti, kde budou vládnout elementy a hodnoty nám zcela cizí a naši národní podstatu a naši minulost ničící a popírající. Která na nás nebude hledět ani jako na Čechy, ani jako na Němce, ale jen jako na čísla v zástupu otroků. Jako na tvory bez identity, sloužící odlidštěnému systému, jehož vládce už nikdo nebude umět pojmenovat, neboť je nikdo už nebude ani znát.

Vždyť bylo jen otázkou náhody v přirozeném běhu dějin dávno před Hitlerem, že Češi mluví česky a ne německy, a kdyby mluvili německy, kolik by to změnilo na jejich *duchovní podstatě*? Je spíše úsměvnou notickou, než argumentem, nicméně notickou domnívám se

výstižnou, že zakladatelé vášnivě protiněmeckého Sokola byli Němci, 7] že obrozenci psali zhusta německy a že nejpopulárnější osobnosti české historie, od Karla IV. přes Masaryka až po Cimrmana, uměly často dříve německy než česky.

Ale co máme společného s islámem, frankofonní sebestředností, anglosaskou rozpínavostí, židovským internacionalismem? Zůstali bychom ve své podstatě více Čechy po včlenění do těla Říše, nebo budeme více Čechy v útvaru, který se bude jmenovat Islámský stát, Evropská unie, Ruská federace, Provincie Jié-ké, Spojené státy euroamerické, Spolková republika Německo nebo klidně Česká republika, ale kde budou žít úplně jiní tvorové, tvořící úplně jinou, cizí civilizaci? Ruku na srdce a bez emocí: Který z těchto útvarů bude mít blíže k civilizačním a kulturním základům moderního češství než Třetí říše?

Zkrátka náš boj s elementem německví odjakživa připomíná boj nejmladšího syna proti autoritě otce a staršího bratra, vášnivý boj o uznání, místo na slunci, vlastní identitu a svojí životní cestu. Ale tento zápas se odehrává pořád v rámci rodiny, z níž tento nejmladší syn čerpá víc, než je ochoten vidět a přiznat. To, čemu čelíme dnes, je ale útok přímo na naši podstatu, útok zvenčí, nelítostný a absolutní zápas o bytí a nebytí, nejen o naší řeč nebo státní samostatnost, ale o záchranu samotných kořenů veškeré naší existence před úplným vyvrácením.

Úvaha o tom, že z těchto alternativ by bývalo mohlo být pro nás nejlogičtější pojení s německým národem (v původním slova smyslu, ne s dnešním, který funguje na bázi přímého popření německví a vůbec jakéhokoli národního ukotvení), vyžaduje velkou potřebu smíření ve vztahu k novější česko-německé minulosti. Zejména od člověka, jako je autor tohoto článku, do osudů jehož rodiny zasáhla německá okupace tragickým způsobem.

Pokud se dokážeme podívat na historii zejména druhé světové války s odstupem a racionálně, a zbavit ji nánosů pochopitelných emocí i vykalkulované propagandy, dokážeme toto smíření přijmout nejen jako nutnost, ale i jako skutečný vnitřní stav. Možnost racionálního a objektivního posouzení dějin je ovšem z výše popsaných důvodů etapě nacismu odepřena. Můžeme k němu trochu přispět alespoň připomínkou zamlčovaných okolností heydrichiády:

Edvard Beneš poslal do Prahy atentátníky s nadějí, že Heydrichova smrt přinese zvrát v doposud relativně bezproblémovém fungování Protektorátu. Ve skutečnosti doufal v mnohem větší krveprolití na české straně, než k jakému ze strany nacistů reálně došlo. Beneš byl v té chvíli prakticky politická mrtvola, v Anglii žil ve vyhnanství jako soukromá soba, Spojenci uznávali legitimitu Háchy a protektorátní vlády, což byla pro Beneše s jeho fanatickým zbožněním vlastní výjimečnosti a důležitosti přímo nesnesitelná pozice. Potřeboval nutně radikální zhoršení situace doma, aby proměnil svojí úlohu z vedlejší na hlavní. Kolik obětí to bude stát, to bylo tomuto člověku, který utekl z republiky jako jeden z prvních, upřímně jedno. Celé Benešovo chování je neseno dvěma rozměry jeho osobnosti – cynismem ješitného politického kariéristy, pro něhož byli Češi jen figurkami v šachové hře, a patologií jeho nenávisti k Němcům, jejíž kořeny by zasloužily hlubší psychologickou sondu. Každý z mrtvých v tomto dramatu, od Heydricha po posledního popraveného

parašutistu, byl pro Beneše jen stafází jeho velkého návratu do světél diplomatických salónů. Pro vyvolání co nejbrutálnější reakce nacistů byla akce koncipována s maximální snahou prezentovat ji jako akt domácího odboje, čímž mělo být rovněž dokázáno spojencům, že Češi nejsou pod říšskou ochranou zdaleka tak spokojeni, jak to mohlo zvenku – a ve skutečnosti i zevnitř – vypadat. Ačkoli díky amatérskému naplánování a provedení akce s nespočtem školáckých chyb Gestapo prakticky okamžitě odhalilo stopu neomylně vedoucí do Anglie, 8] notorický lhář Beneš neváhal dokonce ještě po válce s vážnou tváří tvrdit, že on sám o plánování atentátu nic nevěděl. 9]

Sen o krveprolití a dokonce o povstání národa proti okupantům se zdaleka nenaplnil v míře, v níž Beneš doufal, ale např. Lidice byly – a dodnes jsou – propagandisty vytěženy jako málokterá jiná historická událost. Památka lidických obětí je každoročně hrubě pošlapávána při velkém divadelním představení, jehož se ve výjimečné shodě účastní pohlaváři prakticky celého politického spektra. Tragédie zničené obce patří k nejefektnějším obřadům systému, který si z nacismu udělal ďábla svého vlastního náboženství; Satana, na jehož popření a údajné ochraně před ním staví vlastní, jinak velmi nepřesvědčivou legitimitu.

Po válce – tedy již v době míru – byly se zemí srovnány a z map vymazány tisíce německých osad a samot v českém pohraničí, jejichž obyvatelé byli buď vyhnáni, nebo zavražděni či umučeni. 10] Kdyby se stejná pozornost jako Lidicím věnovala každému z těchto případů, museli bychom podobné rituály absolvovat po celý rok několikrát denně. Ale historii píší vítězové. Němci se za Heydrichovu smrt pomstili mimo jiné lidickým masakrem. Jestliže Češi v pomstě za tyto excesy, z nichž Lidice vyčnívají, měli potřebu vykonat zvěrstva násobně početnější a mnohdy krutější, ať si to zhodnotí historie, bude-li to někdy možné s odstupem a chladnou hlavou. Ale pokud Češi, ve své většině a opět ve výjimečné shodě se svými politickými předáky, neváhají z těchto dějinných obrazů sestavit účelovou koláž, která jim umožňuje setrvávat ve falešném pocitu morální převahy čisté oběti, je to důvod k zamyšlení.

Že si Němci začali? A pamatujete na to, jak roku 995 Přemyslovci přepadli Slavníkovce a všechny včetně miminek je povraždili, čímž dovršili sjednocení Čech? A víte o údajných vazbách Slavníkovců na saskou dynastii Otonů? Že by Češi položili základy své státnosti vyvražděním Němců? 11] Mimochodem neoficiální, zato latentně přítomnou a hlavně prakticky prováděnou politikou První republiky byla snaha postupně *čechizovat* sudetské Němce. Je zřejmé, že tímto ping-pongem s prvotním hříchem se rozhodně nikam nedostaneme. 12]

Heydrichiáda, při všem, co skutečně znamenala a proč byla zorganizována, se kvůli nedostatku hrdinů v moderních českých dějinách stala rychle a snadno legendou, programově pěstovanou a vděčně přijímanou. Neschopnost dívat se realisticky na dějinné události, obestřené hlubokými emocemi, je běžným jevem. Ale aspoň záchráně objektivitu a tolik vzývaného kritického myšlení by rozhodně nebyl na škodu. Mohl by přispět k tomu, že národní sebevědomí budeme čerpat z poctivějších zdrojů, než jsou pečlivě vykonstruované dějiny, sloužící nikoli národnímu uvědomění, ale panujícímu protinárodnímu systému. Dějiny, které si ve zřejmém nevykořenitelné jiráskovské tradici neustále zušlechťujeme v zájmu momentálních potřeb, požadavků a upevňování pocitu vlastní výjimečnosti. To není ani

vlastenecké, ani národovecké, to je šovinistické. A šovinismus je nejplíživějším a nejzákeřnějším nepřítelem skutečného vlastenectví.

Hrdinové, kteří umírali za národ, jsou v tom samozřejmě nevinně, a uchovávat je v paměti a opravdové úctě je nám – právě dnes – vsutku záhodno. Čest jejich památce!

Poznámky:

1] Stalin po tragickém začátku války, kdy sovětsí vojáci často zbrkle ustupovali a ukrajinští civilisté zhusta vítali Wehrmacht jako osvoboditele od bolševismu, přestal mluvit internacionálním jazykem a vyhlásil oficiálně Velkou vlasteneckou válku. Dokonce vzal formálně na milost pravoslavnou církev a šel tak daleko, že rozpustil Kominternu – opět jen formálně.

2] „Společnost Facebook koncem května zablokovala stránky německého a rakouského Identitárního hnutí, bojujícího proti multikulturalismu, imigraci a údajné islamizaci. Podle mluvčí Facebooku šíří organizace nenávist. Německá kontrarozvědka identitáře sleduje a považuje je za krajně pravicové hnutí. V Rakousku identitáře vyšetřuje prokuratura kvůli podezření ze zločinného spolčení a podněcování k nenávisti.“ (Facebook zablokoval účet pravicovým radikálům z Identitárního hnutí, iDNES, 1. června 2018)

3] Viz oficiální vyjádření představitelů Třetí říše a nacistické rasové výzkumy, přehledně např. v knize L. Beera *Hitlerovi Češi*, nakl. guidemedia etc, Brno 2014, kapitola 1: Mýtus o „méněcenném“ českém národě.

4] Přesvědčení o plánu Heydrichem prosazované a plánované *likvidace českého národa* je díky působení populárních i odborných historiografických výstupů hluboce ukotveno v obecném povědomí. Je postaveno výhradně na řetězovém šíření účelově vybíraných teoretických úvah, údajně nebo skutečně vyřčených Heydrichem při různých příležitostech. Jako typickou ilustraci je možno uvést citát z **krátkého hesla** Heydrich na české Wikipedii: *Heydrich prosazoval konečné řešení české otázky. 2. října 1941 prohlásil ve větším kruhu posluchačů, že „Čech v tomhle prostoru už nemá koneckonců co pohledávat“ a on se nebude pokoušet „předělávat tuhle svoloč českou podle staré metody na Němce“.*

5] Zachoval se protokol z porady u Adolfa Hitlera z 23. září 1940. Ze tří zvažovaných variant ohledně budoucnosti Čechů se Vůdce přikláněl k asimilaci *vybrané* části národa.

6] „Nejschopnější rasou, o níž máme historické záznamy, jsou bezesporu starověcí Heléni. (...) Z různých řeckých subras byla ta v Attice vůbec nejnadanější a vzhledem ke své superioritě bezpochyby utrpěla pozdějším vývojem největší ztráty.“ (...) „Víme, a můžeme si i domyslet, proč tato mimořádně schopná rasa upadla. Morálka ve společnosti se stávala stále více laxní; manželství vyšlo z módy a lidé se mu vyhýbali; mnohé z ambicióznějších a schopnějších žen byly i veřejně uznány kurtizánami a tudíž se staly neplodnými a matky příchozích populací byly různorodého původu. V malé zemi obklopené mořem, kde emigrace a imigrace neustále probíhala a kde kulturní zvyklosti vymizely, jak se to událo v Řecku

onoho času, o němž mluvím, rasová čistota musela nevyhnutelně padnout. Nemůže tedy být pro nás žádným překvapením, že athénská rasa upadla a zmizela.“ (Francis Galton: *Hereditary Genius*, 1869)

7] Miroslav Tyrš (narozen jako Friedrich Emmanuel Tirsch) a Jindřich Fügner (narozen jako Heinrich Anton Fügner).

8] Hitler v prvním návalu rozčilení reagoval rozkazem zastřelit v odplatě 10 000 Čechů. Podle H. Pannwitzze na to šéf vyšetřovací komise Wilhelm Schulze reagoval slovy: „Proč jen Čechy? Vezměte také Němce!“ (...) „Myslím to úplně vážně, žádné žertování. Na místě činu bylo nade všechnu pochybnost zjištěno, že pachatelé použili anglický **Stengun**, anglickou pistoli, anglickou municí, anglickou bombu. Kde je řečeno, že se jedná o české pachatele?“

K. H. Frank rozkaz ignoroval a Hitler tento rozkaz následně sám odvolal; jednak uznal argument, že krvavou odplatou by splnil naděje Beneše a spol. na vyvolání nepokojů v doposud klidném Protektorátu, jednak z výsledků vyšetřování bylo patrné, že za akcí jsou Britové, nikoli domácí odboj. (*Pannwitzova zpráva o atentátu na Heydricha*, nakladatelství BVD, 2016)

9] Např. K. L. Feierabend vydává svědectví, že Beneš lhal o pozadí atentátu ještě po válce i představitelům domácího odboje. (*Politické vzpomínky*, Atlantis, Brno 1996)

10] Mezi léty 1945 až 1960 zmizelo z českého pohraničí kolem 130 vesnic, 3 000 osad a samot a 50 000 dalších objektů. (*Historický lexikon obcí ČR 1869-2005*, 2. díl, Praha 2006)

11] Otoni, jinak též **Liudolfovci**: dynastie vévodů, od r. 919 ovládající východofranský trůn. Ota I. Veliký byl faktickým zakladatelem Svaté říše římské.

12] Masarykovsko-benešovská politika měla, alespoň zpočátku, vedena pohříchu falešným sebevědomím „miláčka Wersailleské smlouvy“ nebo „hráze proti německé rozpínavosti“, ještě vyšší ambice. Vyjadřuje je pregnantně např. přední masarykovec, právník L. Stěhule, když horuje pro myšlenku rozšířit Československo o Dolní Rakousy, přičemž píše: „Obyvatelstvo Dolních Rakous bude asimilováno, nastane příliv obyvatelstva československého.“ A dále: „Jestli by proces ten nepokračoval dost rychle, přikročíme k vysídlování německého elementu, pokud by ohrožoval naši státní bezpečnost.“ (Ladislav Stěhule: *Československý stát v mezinárodním právu a styku*, Jan Leichter, Praha 1919)

Psáno pro Dělský potápěč.